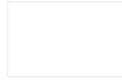

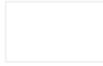
Miekka

Ritva Seppi

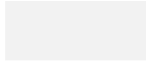

Miekka

*Siis unet johtuvat elämästä tai elämä unis-
ta? Tuulikki*

Miekka

Ritva Seppi

©Ritva Seppi

Kansi ja kuvat: Ritva Seppi

Kustantaja:BoD-Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:BoD-Books on Demand,Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5096-4

Ilta jo sinersi ulkona, kun ystävykset Tuulikki ja Sofi istuivat Tuulikin sängyllä. Koulun hiihtoloma oli juuri alkanut ja he miettivät, mitä puuhailisivat sen ajan. Tuulikki katsoi ulos siniseen hämärään. Hän näki lumiset puut ja pihan lumikasat.

– Ainakin me hiihdetään, hän ehdotti.

– Vaikka joka päivä, vastasi Sofi. – Voitaisiin käydä vaikka siellä kodalla, siellä on vihko, johon saa kirjoittaa nimensä.

– Niin, käydään siellä. Otetaan eväät mukaan ja ollaan retkellä.

He miettivät vähän aikaa hiihtoretkeä.

– Ja luistella koulun kentällä, mietti Sofi.

– Tietysti luistellaan!

Illalla Sofin lähdettyä kotiinsa, Tuulikki mietti hiihtolomanviettosuunnitelmia. Tuo pelkkä hiihtäminen ja luistelu tuntuivat vähäisiltä. Jotain jännempääkin voisi olla.

Hän meni äidin luokse. Äiti makasi sohvalla ja luki kirjaa.

– Äiti, mitä minä tekisin hiihtolomalla? hän kysyi.

Äiti laski kirjaansa ja katsoi Tuulikkoa.

– No jos vaikka hiihtäisit tai luistelisit! hän ehdotti.

– Äh, jotain muuta, puuskahti Tuulikki.

Äiti nousi oikein istumaan ja katsoi tytärtään.

– Mistä nyt oikein tuulee? Ajatteletko, että hiihtolomalla tulee tekemisen puute?

– No en.

– Sinä siis tosiaan haluaisit jotain muutakin, ihmetteli äiti. – Nykyään on paljon puhetta yksinäisyydestä ja etenkin vanhusten yksinäisyydestä. Voithan sinä käydä aina välillä ilahduttamassa mummoa.

– Niin mummoa! Mutta eihän mummo ole edes niin vanha!

Tuulikki meni huoneeseensa takaisin ja mietti. Tosiaan, hänkin oli kuullut yksinäisyydestä. Hän ajatteli jotakin vanhaa yksinäistä harmaapäistä mummoa, jonka luona ei käynyt ketään. Hän kuvitteli punaisen pienen mökin keskelle metsää, kukaan ei ole luonut pihamaalla lunta. Mummo katsoo ikkunasta, mutta ketään ei tule. Eikä kukaan soita. Eikä kukaan ilahduta. Kello vain raksuttaa seinällä. Tuulikkoa alkoi aivan surettaa se mummo. Voisiko mummo ilahtua, jos joku pieni tyttö, niin kuin Tuulikki tai Sofi tulisivat käymään? Tästä minä puhun huomenna Sofille, hän päätti.

Aamulla äiti oli lähtenyt töihin, kun Tuulikki valmistautui Sofin kanssa hiihtoretelle. Ilma oli kirpaka pakkanen, mutta aurinko valaisi puiden latvoja oranssiksi. Pieni musta villakoira, Mili, odotti oven luona ja pikaisesti Tuulikki käytti sen pissalenkillä. Kun Mili näki Tuulikin pukevan ylleen hiihtovarusteet, se hyppeli innoissaan, ja näytti murheelliselta, kun Tuulikki sanoi, ettei Mili pääse mukaan. Koirat eivät saa kulkea hiihtoladulla. Tuulikki teki pari juustosämpylää ja lämmitti kaakaota pieneen termariin. Eväät hän pani pikku reppuun, joka hänellä oli ollut lapsena kerhoreppuna. Hän antoi Milille herkkuluon lohduitukseksi ja koira jäi jyrsimään sitä, kun hän lähti. Tuulikki meni Sofin pihalle odottamaan ja pian Sofi jo tulikin ulos. He suunnistivat ladulle, joka vei metsän läpi päätepisteeseen, kodalle. Matkalla he eivät puhuneet paljoa, kun hiihto hengästytti. He näkivät jänisten jälkiä, ja kuulivat närhen rääkäisyjä. Jokunen hiihtäjä meni ohi ja yksi nainen tuli vastaan, muuten oli hiljaista. Matka oli aika pitkä ja kun se tulivat kodalle, he olivat jo aika väsyneitä. Kodassa paloi nuotio ja pari miestä paistoi tikun nokassa makkaraa. Nuotion savu leijeili kattoaukosta ulos. Tytöt istuivat penkille ja Tuulikki aukaisi reppunsa ja antoi Sofillekin mukiin kuumaa kaakaota ja sämpy-

län. Miesten makkarat mustuivat, he söivät ne ja heittivät nuotioon makkarakääreen ja lähtivät.

Tuulikki huokasi helpotuksesta. He söivät sämpylöitä, kuuma juoma maistui ja tuntui tosi hyvältä. Tuulikilla oli asiaa.

– Hyvä kun nuo miehet lähtivät. En olisi viitsinyt puhua niiden kuullen. Minulla on ehdotus. Perustetaan sellainen ilostuttamiskerho!

– Mikä? ällistyi Sofi.

– Sellainen, että aletaan ilostuttamaan vanhoja yksinäisiä ihmisiä. Kuulemma niitä on paljon!

– Mistä me niitä löydetään? epäröi Sofi.

– Niitä on kuulemma paljon, äitikin siitä tiesi. Siitä on puhuttu lehdissä ja TV:ssä. Ne ovat yksinäisiä, eikä niillä käy ketään.

– Miten me sitten niitä ilahdutettaisiin? ihmetteli Sofi vieläkin. – Ilahtuuko ne, jos me mennään niiden sisälle?

Tätä ei Tuulikki ollut ajatellut. Ilahtuuko joku, jos vieras tyttö tulee kotiin? Vai sanooko, että mene pois?

– Mietitään.

He miettivät. Sämpylää oli vielä vähän jäljellä ja mukin pohjalla kaakaota.

– Entä jos me tehdään jotain, sanoi Sofi.

– Niin kuin mitä?

- Vaikka lakaistaan lattia tai portaat.
- Hyvä idea! Tehtäisiin töitä! innostui Tuulikki.
- Mentäisiin yksinäisen vanhuksen luo ja kysyttäisiin, olisiko jotain hommia, mitä voitaisiin tehdä. Siitä varmaan jokainen ilostuisi!

Innoissaan työtöt lähtivät kotimatalle. Matka tuntui nyt lyhyemmältä, kun oli niin paljon miettimistä.

- Voidaan vaikka tiskata!
- Tai hakea puita.
- Tai käyttää koiraa ulkona.

Lenkin loputtua, kumpikin meni kotiinsa. Heitä vähän väsytti, mutta he sopivat, että pian aloitettaisiin.

Kun äiti oli tullut kotiin, tehnyt ruuan ja oli syöty, Tuulikki mietti, mitä sanoisi äidille. Hänestä vähän tuntui, ettei äiti oikein ymmärtäisi tätä ilahduttamista. Äidit ovat niin järkeviä, eikä mitään hauskaa saisi tehdä.

- Haluaisiko mummo, että minä ilahduttaisin häntä? Tuulikki kysyi.
- Tietysti, mummo ilahtuu aina, kun menet sinne. Ei Tuulikki ihan sitä tarkoittanut.
- Mutta ilahtuisiko hän, jos tekisin jotain?
- Niin kuin mitä? ihmetteli äiti.
- No vaikka tiskaisin, mutisi Tuulikki.

– Kyllä kai, epäröi äiti. – Miksi sinä hänelle tiskaisit? hän ihmetteli.

– No muuten vain.

Tuulikki lähti Milin kanssa iltalenkille. Hän mietti. Äiti ei tuntunut kovin innostuneelta vanhusten ilahduttamiseen. Ainakin hän ihmetteli, miksi Tuulikki halusi tiskata mummolle. Ehkä se johtuu siitä, ettei mummo ole NIIN vanha? Tuulikki ei kuitenkaan aikonut antaa periksi, vaan oli vieläkin innostunut ajatuksesta. Hän ajatteli sitä yksinäistä mummoa auraamattoman pihan takana.

– Pitää miettiä Sofin kanssa, miten me voitaisiin auttaa, hän päätti ennen nukkumaan menoaan.

Tuulikki näki unta.

Unna seisoj tyhjässä kodissaan. Sydäntä kivisti. Silmät olivat märät. Tauti oli vienyt hänen perheensä, äiti oli haudattu kuoppaan muiden kuolleiden kylälaisten kanssa. Isoveli oli viety taloon rengiksi. Vain Unna oli jäänyt jäljelle. Hän tiesi, että hänen oli lähdeittävä, talon isäntä oli huutanut hänelle, ettei jäläisiä pidetä täällä.

Unna katseli ympärilleen. Täällä hän oli elänyt lapsuutensa perheensä kanssa. Seinät, ikkunat, penkit ja pöytä olivat niin tuttuja. Tavaroita ei paljoa ollut ja

Tuulikki ja Sofi päättävät hiihtolomallaan alkaa ilahduttaa vanhuksia, koska niiden yksinäisyydestä on paljon puhuttu. Kaikki ei kuitenkaan suju niin kuin he ajattelivat. Samaan aikaan Tuulikki näkee jatkounia, jossa orpotyttö Unna lähtee etsimään mummoaan ja tapaa matkalla pojan, jolla on sama matka. He päättävät kulkea yhdessä. Pojalla on mukanaan miekka, kallis ja vaarallinen esine. Matkallaan he kohtaavat vaarallisia tilanteita ja pahoja ja hyviä ihmisiä. Kertomuksessa kerrotaan ystävydestä ja auttamisesta.

